

то майката или бащата е умрълъ, прѣпочитатъ се дѣца бозайничета или на 1, 2, 3, 4 до 5 год.) и ги усиновяватъ (бива момче и момиче храненичета). Усиновлението става прѣдъ священникътъ, старѣйтъ и роднинитѣ. Усиновеното дѣте може да бѫде наследникъ. Когато има опасностъ да не би роднинитѣ на усиновеното да иматъ отпослѣ нѣкакви прѣтенции, то за по здраво правиже завѣщанието прѣдъ черковната община писменно.

Този, който е усиновилъ едно дѣте, малко или голѣмо, има къмъ него сѫщата длѣжностъ, както ако ли бѣше негова прямая рожба.

Усиновеното дѣте може да бѫде и отъ роднинитѣ, но не е задължително нито пъкъ обичай щото непрѣменно да бѫде отъ своите.

Усиновеното се нарича: *храненикъ* или *храненица*; сега не ставатъ никакви обряди при усиновлението. Не може и никой да ми каже да ли въ старо време не е ставалъ нѣкаквъ обрядъ или обичай.

Зеть на приводъ се назва кога нѣкои родители нѣматъ мажско чадо а само женско което, като се омжжи, прибира зетътъ у дома си, работи заедно съ него и той става прямъ наследникъ, като се задължава обаче въ старостъ да глѣда старитѣ. Ако има страхъ отъ миразчиитѣ то му даватъ оздравително още на животътъ (прѣписва му се всичкото движимо и недвижимо имущество прѣдъ черковната община, — старѣи и пр.).

Лѣсковецъ. — Случва се нѣкой да усинови кога нѣма дѣца. Усиновени се зове *храненикъ*. — Можтъ да бѫдатъ усиновени и момчета и момичета безъ разлика.

Като символъ на усиновяванието е това, че усиновени хвѣрля старитѣ си дрѣхи, които оставя у баща си и облича онѣзъ, които купува усиновителътъ му. Отъ тогазъ новите родители се зоватъ татю и майка, а роднинитѣ — дѣдо и баба.

Въ кѫщи се приематъ сиромашки дѣца за отхранвание но то бива по-рѣдко и се счита за голѣмо благодѣяніе. Отношението сѫсѫщите както и съ усиновението. Усиновений става като родно дѣте на усиновителътъ; наследва като синъ, ако е момиче дава му се прия и се женва като сѫща дѣщеря. Колкото за наследнитѣ права отъ роднинитѣ отецъ и майка зависи отъ усиновений да се откаже или не.